

נאבאל, חוסכים כסף ומתכוננים אליו כל השנה, אבל יום אחרי ההגינות הם לא הולכים לעבודה בכוך. עיפים מהבילוריים, אפשר להבין אותם.

יש להם פסל של ישו בבראזיל על הר קריסטוס. ארבעים וחמישה מטר גובה, עומד עם ידיים פרושות לצדדים, הם אומרים בבראזיל, שכשהבראזילאים יתחילו לעבוד, הישו הזה יתחיל לדבר. אבל מה זה חשוב, הלואי שאצלנו היו עובדים פחות ולא חושבים כל כך על הגרוש, ובמקום זה לומדים מהם קצת שימחה אמיתית ואיך צריך לבצע אותה. **היום חפר:** אה, זה עם, תן להם חמישה חברה עם מקלות ופחית-שימוזרים ויש לך תזמורת-קצב מושלמת. ה שימחה שם משתוללת. זה לא בא להם רק בקארנאבאלים. הם בנויים ככה. אני שים שנולדו לשמות, לאהוב.

אפשר לראות שם בלילות אלפי פולקס-וואגנים מפורזים לאורך החופים ובתוכם זוגות אוהבים. אנשים שמסוגלים לעשות אהבה בפולקסוואגן מוכרחים להיות אנשים עליונים, אלהים יודע איך הם מצליחים להסתדר שם בפנים.

שולמית אלוני: אני הגעתי לבראזיל לבילוי ירח דבש מאוחר. מקום יותר טוב לא יכולתי למצוא. הלכנו ברחובות והיו סביבנו אנשים למאות. כולם שתויים, כולם רוקדים, אבל אף אחד לא ניטפל, אף אחד לא דחף, לא השתולל. בחורות הסתובבו ערומות כמעט, לא עלה בדעת איש להציק או להיטפל אליהן. הרגשתי ברחוב ההומה כמו בחצר ביתי, כל כך בטחה ומאשרת.

היום חפר: בתהלוכה עצמה עוברות קבוצות מחופשות לפי גושאים של כל מיני מוסדות ומפעלים. אף אחד לא הולך, כולם רוקדים. הכי חזק רוקדים לפני במת השופטים. יש שופטים ויש גם פרסים לתחפושות המוצלחות ולרקדנים הכי טובים. אני בעצמי השתתפתי באחת הקבוצות של אנשי הבהמה המקומית. הנושא שלנו היה הומוסקסואלים.

ורק עכשיו הם מתחילים להתאושש

התהלוכות וממתינים עד שהחוגים יעברו ואז יעשו טובה וימחאו בנימוס כפיים. שם שרים ורוקדים כל הזמן עד שהתהלוכות מגיעות. וכאשר התהלוכה מופיעה, הגיעה השמחה לשיאה.

השמחה שם היא ספונטנית, אי אפשר להשוות בכלל למתרחש אצלנו. אצלנו אין שמחות. כאן לא יודעים לשמוח. כאן יוצאים כולם לרחובות כדי לראות איך האחרים ישמחו, וכל אחד מחכה שהשני יתחיל לשמוח.

אי שאין להן שיניים בכלל, או שמה שנשאר להן בפה הוא כל כך רקוב, שזה מסריח קילומטרים. מיסכנות, פשוט אין להן כסף ללכת לרופא-שיניים.

אבל כמה שהן יפות, אפשר להשתגע... **היום חפר:** יש הוכחות, יש הוכחות, חות, הכרתי באחד הרחובות תוך כדי הסאמבה שתי פצצות בראזילאיות שדיברו קצת אנגלית. הלכנו שלושתנו לאחר מה-באליס, הנישפיריקודים שבריו. התחלנו

שולמית אלוני

השמחה הספונטנית היחידה היתה אצל לנו עם הכרות המדינת, או שמחו. ה המונים יצאו לרחובות, כדל-מרחי הע מיד בחוף הביות יין. או שמחו. מאו אינני זוכרת שום שמחה.

עד היום המדהד לי בראש קצב ה סאמבה מהקארנאבאל, אי אפשר להשתח רר מזה. זה סוחף, זה משגע. זה נפלא. **ידי מוסי:** כל הקארנאבאל הזה נמשך רק ארבעה ימים. אבל הם מתחילים לעבוד עליו כבר חודשים קודם. לא צריך לקבל מזה את הרושם שהבראזילאים אוהבים לעבוד. הם אוהבים את הקאר-

חיים חפר

לרקוד. שמה לרקוד זה לא להתמוזם לי אורך ריצפת האולם, שם רוקדים על השולחנות על הקילות על התיקרה כמעט. עלינו על השולחנות ורקדנו. היה חם כמו אני לא יודע מה. הוענו את כל היין משתינו, ופתאום אני שם לב שאחת מהשתיים היא בלי הצאית. הפסקתי לר קוד וראיתי שמסביב כולם צוחקים. הר הצאית שלה היתה מסביב לצואר שלי. הייתי ממשך ללכת עם זה בתור צעף אבל היה חם מדי.

שולמית אלוני: מה שהרשים אותי בקארנאבאל זו ההשתתפות הבלתי רגילה של הקהל. לא כמו אצלנו כשיושבים בעת

